

Pares, mares i esport

MOLT PERSONAL

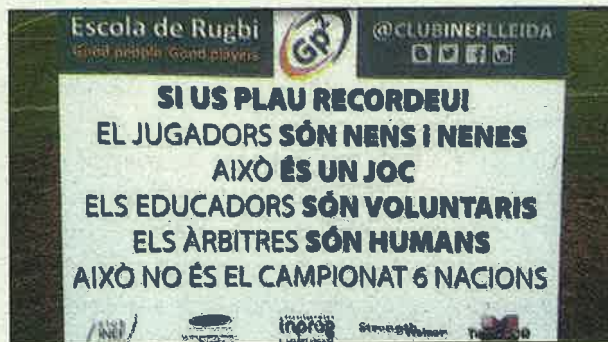
XAVI ROCA

@xaviroca1

L'altre dia vaig pujar a les instal·lacions d'INEFC a la Caparrella. Hi havia molt bon ambient tant a dins com a fora del pavelló. A l'exterior, jugaven a rugbi un bon grapat de nens i nenes de diferents edats i de diferents ciutats, no només catalanes sinó també aragoneses. I mentre estava allí, vaig observar un cartell que em va cridar l'atenció. Es tractava d'un missatge adreçat als pares i mares dels nens i nenes que practicaven esport. El podeu veure en la imatge adjunta. Com pots veure, amic lector, deia coses molt bàsiques. Que els jugadors són nens i nenes, que es tracta d'un joc, que els educadors són voluntaris i que els àrbitres són humans. I que aquest partit que estan veient no correspon al Trofeu de les 6 nacions (campionat internacional de màxim prestigi en el món del rugbi), sinó simplement un joc.

Potser pensaràs que això són obvietats, i tens tota la raó del món. Però de vegades, moltes coses, pel fet de ser òbvies, les obviem i les oblidem. I en l'esport infantil, cal continuar recordant aquestes obvietats. Em venen a la ment lamentables incidents que s'han produït recentment en diferents camps i que han aparegut en tots els telenotícies. Sé que afortunadament són l'excepció. Però sense arribar a tal extrem, he pogut comprovar com molts pares i mares no es comporten bé quan van a veure als seus fills i filles jugar. Observo com hi ha nombrosos pares que obliguen els seus

fills a triar l'esport que ells volen que practiqui enlloc de deixar els més petits triar l'esport que més els agradi. Al meu humil parer, em sembla un error. També tinc constància de pares que castiguen els seus fills segons els resultats esportius que aconsegueixen (no parlo de la seva actitud o comportament, sinó de si han guanyat o han perdut). I em sembla lamentable. Alguns pares també pressionen els entrenadors per aconseguir tracte de favor. També he vist molts progenitors fent grans esforços a nivell econòmic i en altres àmbits per aconseguir que els seus hereus siguin professionals de l'esport. En molt pocs casos han tingut èxit i han pogut veure al seu fill o filla sent professional i d'alguna manera o altra recuperant la gran

inversió en temps, diners i sacrifici que han fet perquè arribin a ser professionals. Però en la immensíssima majoria de casos no ha estat així. He vist famílies hipotecades per aconseguir que el seu fill sigui professional. He vist com alguns nens i nenes deixen els estudis massa aviat i després es queden sense arribar a ser esportistes professionals i sense haver estudiat res. I és una autèntica llàstima. No seria molt millor que els fills i filles fessin l'esport que els agradés, que els pares i mares ens ho prenguéssim com un joc i com una manera d'aprendre uns valors i tenir una vida més saludable?

I em ve a la ment una frase que deia sovint Santiago Bernabéu, qui fou president del Real Madrid durant 35 anys i ha estat considerat un dels millors directius esportius de la història. Es veu que quan se li atansava un entrenador del futbol base a parlar amb ell i li deia que un xaval al que entrenava tenia unes grans qualitats i li augurava un gran futur, el president blanc sempre responia amb la següent pregunta: "el tal xaval, és orfe?". Es referia a que, si realment tenia possibilitats d'arribar a triomfar ja serien els seus pares els que s'encarregarien d'espantllar-ho. Sé que és una reflexió molt bèstia, segurament amb toc d'humor. Però basada en una certesa molt arrelada en la ment de Bernabéu i que comparteixo: en l'àmbit esportiu, en molts casos els propis pares i mares són els pitjors enemics dels seus fills i filles.